

Замислила бабата да прѣмахне Червенка, а вмѣсто нея дъщеря си да тури. И почнала да я пази. Отишла веднажъ Червенка на разходка. Уловила я бабата, вързала ѝ голѣмъ камъкъ на шията и я хвърлила въ рѣката. А дъщеря си направила сжщо като Червенка и изпратила въ кжщата на ловеца. Никой тамъ не я позналъ, даже самъ ловецътъ не я позналъ. Само ягнето всичко видѣло и всичко знаело.

Не яде то, нито пие, а все край брѣга на рѣката ходи и жално блѣе.

III.

Чула новата господарка какъ жално блѣе ягнето и казва на мъжа си:

— Кажи да заколятъ това ягне, стига е блѣло!

Чуди се ловецътъ: Какъ го обичаше, за пари го не продаваше, а сега иска да го коли! Но нѣмало що да стори — съгласилъ се да го заколи.

Зашетала бабата, забързала изъ кжщи, ножове да точи, дърва да събира, огънь да кладе. Усѣтило ягнето, че нѣма дълго да живѣе и право при рѣката отърчава:

Червенке, сестрице,
Искатъ да ме колятъ:
Ножове се точатъ,
Огньове се палятъ
На курбанъ ще ме правятъ.

А Червенка подъ водата тихо му отвърща:

Ахъ, братко мой, Черню,
Камъкъ шията ми притиска,
Коприна ржцѣтъ ми стиска,
Ситенъ пѣсѣкъ на гърдитѣ ми тежи.

Ловецътъ билъ наблизю. Чулъ разговора имъ и повикалъ слугитѣ си, та извадили Червенка изъ водата. Развързали камъка отъ шията ѝ, измили я въ чиста вода, съ кърпа я избърсали. Оживѣла Червенка и още по-красива станала, а ягнето скачало радостно около нея. Хвърлила се Червенка та го пригърнала и то веднага се обърнало на братчето ѝ Черню. Заживѣли си тогава най-щастливо тримата, а бабата съ дъщеря ѝ слугитѣ изпждили изъ двора.

Прѣв. Здравка Михайлова.